

בש"פ 4193/14 - חיים גרוס נגד מאיר נדב

בבית המשפט העליון בירושלים

בש"פ 4193/14 - א'

לפני: כבוד הרשם גלעד לובינסקי

המבקש: חיים גרוס

נ ד ב

המשיב: מאיר נדב

בקשה להארכת מועד

החלטה

לפניי בקשה להארכת מועד להגשת ערעור על החלטתו של בית משפט השלום בחיפה (כב' סגנית הנשיאה א' קנטור) מיום 5.6.2014 שלא לפסול את עצמו מלשבת בדין בגדר הליך של קובלנה פלילית אותה הגיש המבקש נגד המשיב. המשיב, אשר אינו מיוצג, מתנגד לבקשה.

הבקשה להארכת מועד הוגשה ביום 15.6.2014, עשרה ימים לאחר מתן ההחלטה ובאיחור של חמישה ימים מעבר למועד הקבוע בדין. הטעם העיקרי אשר ניתן לאיחור הינו טעות של בא כוח המבקש ביחס לסד הזמנים הקבוע בדין להגשת ערעור פסלות בפלילים. על פי הנטען, סבר בא כוח המבקש כי בהליך כגון דא נתונה בידיו תקופה של עשרה ימים להגשת ערעור על החלטת פסלות, וזאת בדומה לדין אשר חל בהליכים אזרחיים.

אמת המידה לבחינת בקשות להארכת מועד בהליכים פליליים - טעם ממשי המניח את הדעת לאיחור - מקלה יותר מאמת המידה המקבילה הנהוגה במסגרת הליכים אזרחיים, הלוא היא טעם מיוחד. הרציונלים העומדים בבסיסה של אמת מידה מקלה זו חלים אף בהליכים שעניינם פסלות שופט, אשר מתנהלים בגדרו של הליך פלילי (בש"פ 8303/13 בן מיור נ' מדינת ישראל (9.1.2014), להלן: עניין בן מיור). זאת ועוד, טעות שבדין עשויה, במקרים מסוימים, להוות טעם אשר יש בו כדי להצדיק מתן ארכה. כך בהליכים אזרחיים וכך, מקל וחומר, אף בהליכים פליליים (ראו והשוו, בש"מ 6229/11 דון יחיאל נ' הועדה המקומית לתכנון ובניה, חיפה (10.1.2012), להלן: עניין דון יחיאל). אף על פי כן, וכפי שיוסבר מיד, איני סבור כי בנסיבות המקרה דן עולה הטעות האמורה כדי טעם ממשי המניח את הדעת.

אכן, קיים הבדל בין המועד הקבוע בדין להגשת ערעור על החלטת פסלות בהליכים אזרחיים, שהינו עשרה ימים (תקנה 471ג(ב) לתקנות סדר הדין האזרחי, התשמ"ד-1984), לבין המועד המקביל להגשת ערעור כאמור בהליכים פליליים, שהינו חמישה ימים (סעיף 147(ב) לחוק סדר הדין הפלילי [נוסח משולב], התשמ"ב-1982). ואולם, מדובר בדין וותיק וברור, אשר יש לראות בו משום דין מושרש ואשר בעל דין, לא כל שכן בעל דין מיוצג, מוחזק כמי שמודע לו. העובדה שמדובר בדין מושרש מהווה שיקול ממשי כנגד הכרה בטעות ככזו אשר מצדיקה מתן ארכה (השוו, בש"א 805/08 טחנת קמח מפרץ בע"מ נ' מדינת ישראל - משרד החקלאות ופיתוח הכפר (11.5.2008); בש"מ 2691/09 שורץ נ' משרד הביטחון (19.5.2009)). אם נאמר כי הגשתו של ערעור פסלות בהליך פלילי תוך תקופה של עשרה ימים מחמת טעות מהווה, כשלעצמה, הצדקה למתן ארכה - הרי שנימצא מאיינים, הלכה למעשה, את המועד הקבוע לעניין זה בחוק סדר הדין הפלילי. לאור האמור, ובהתחשב בכך שהמבקש מיוצג, איני סבור כי הורם הנטל להוכיח שמדובר בטעות בלתי נמנעת באורח סביר, וזאת בין במישור האובייקטיבי ובין במישור הסובייקטיבי (עניין דון יחיאל, פסקה 8). יצוין, כי בגדר הבקשה נטען כי בא כוחו של המבקש פנה למרכז המידע על מנת לברר פרטים אודות סד הזמנים להגשת הערעור. טענה זו נטענה בכלליות, מבלי שצוינו פרטים מדויקים באשר למועד השיחה ולפרטיה. מכל מקום, אין בכך כדי לשנות ממסקנתי האמורה, שהרי עסקינן בעורך דין אשר יכול היה להימנע מן הטעות בנקל באמצעות עיון קצר בדין הרלוונטי.

לאמור עד כה מצטרפים שני שיקולים אשר תומכים אף הם בדחייתה של הבקשה: האחד, החשיבות המיוחדת אשר נודעת לעמידה במועדים דווקא בערעורי פסלות בגדר הליכים פליליים (עניין בן מיור, פסקה 9; לעניין החשיבות בכך שערעורי פסלות יתבררו, ככלל, במהירות האפשרית ראו, יגאל מרזל, דיני פסלות שופט 332 (התשס"ו-2006)); והשני, העובדה כי לא ניתן לומר שסיכויי ההליך אשר מתבקשת ארכה להגשתו הינם גבוהים, וזאת בשים לב למשוכה אשר ניצבת בפניו של מי שמבקש פסילתו של שופט. יצוין, כי הבקשה כללה טעם נוסף לאיחור שעניינו מצבה הרפואי של אם בא כוח המבקש, ואולם עיון במסמכים הרפואיים מעלה כי האירוע הרפואי המדובר התרחש מספר שבועות לפני התקופה הרלוונטית. אין מחלוקת כי בא כוח המבקש המשיך לאחר מכן בעבודתו, ובין היתר ייצג את המבקש בדיון אשר התקיים ביום 5.6.2014 ואשר במהלכו ניתנה ההחלטה בסוגיית הפסלות. בנסיבות אלו, אף בטענה זו אין כדי להכריע את הכף לטובת המבקש.

סוף דבר, הבקשה נדחית.

ניתנה היום, ט' בתמוז תשע"ד (7.7.2014).

גלעד לובינסקי
ר ש ם
